

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

İYİLİK KUMBARASI

.projectgroup

AĞAÇ SEVGİSİ

3

İYİLİK KUMBARASI

21

MARTİ

41

AĞAÇ SEVGİSİ

“Anne, kırmızı şapkamı aldın mı?”

“Aldım, oğlum.”

“Anne, büyütecimi bulamıyorum!”

“Gezi çantana koymuş olabilir misin?”

“Aa, evet! İşte burada.”

Mehmet ailesiyle birlikte Ankara’da yaşıyordu. Meraklı ve yeni şeyler öğrenmeyi seven bir çocuktur. Ormanı, böcekleri, ağaçları, hayvanları, kısacası doğayı çok seviyordu. Annesi ve babası onun bu merakını her zaman desteklemeye çalışıyordu. Mehmet’in birbirinden enteresan sorularına cevap verebilmek için sürekli araştırıyor ve yeni kitaplar alıyorlardı. Mehmet henüz on bir yaşındaydı, ama kocaman bir kütüphaneye sahipti. Bu, bir çocuk için muhteşem bir şeydi.

Zaman zaman katıldığı bazı doğa gezisi grupları oluyordu. Oradaki öğretmenlerden çok güzel şeyler öğreniyordu. Bu gezilerden birisinde kendisine bir büyüteç hediye edilmişti. O büyüteçle beraber âdeta dünyası değişmişti. Her şeyi yakından incelemek istiyor ve bunu sadece ormanda değil, evde, okulda

her yerde yapıyordu. İncelediklerinin resimlerini çizmek ve onların tahmin ettiği özelliklerini yazmak için bir de özel defter almıştı kendisine. Bazen bir yaprağı ya da çiçeği de yapıştırıyordu deftere. Onları daha yakından tanımak için evin kütüphanesindeki kitaplarını inceliyor, bazen de internetten babasıyla birlikte araştırma yapıyorlardı. Kısacası Mehmet harika bir doğa kâşifi olmuştu!

Mehmet'e onuncu yaş gününde Amerika'da yaşayan, biyolog Tarık amcası küçük bir mikroskop hediye etmişti. Mehmet böcekleri, yaprakları ve daha bir sürü farklı nesne ya da canlıyı daha yakından görebiliyordu. Bu mikroskopla beraber ileride hangi mesleği seçeceğine dahi karar vermişti. Tarık amcası gibi biyolog olacaktı.

Bir akşam yemek yedikten sonra sohbet ederlerken konu bu seneki tatil planlarına geldi. Annesi:

"Geçen sene gittiğimiz sahil kasabasını ben çok sevmiştim. Yine oraya gidebiliriz." dedi.

Babası:

“Neden olmasın? Benim de aklıma bugün bir fikir geldi. Bir dağ evine mi gitsek? Kahvaltımızı kuş sesleri arasında yapar, temiz havayı bol bol teneffüs ederiz. Ne dersiniz?”

Mehmet bu fikre bayılmıştı.

“Bence de! Gidelim baba, gidelim. Lütfen anne, lütfen!”

Annesi oğlunun heyecanı karşısında gülümsedi. Sonra da sanki günlerdir bu teklifi bekliyormuşçasına konuya girdi:

“Tamam, ama ben size daha iyi bir öneride bulunacağım. Geçen hafta Kastamonu’daki teyzem aradı. Israrla bizi memlekete davet etti. Ben de sizin fikrinizi almadan cevap vermek istemedim. Ne dersiniz gidelim mi? Hem tatil yaparız hem de büyüklerimizin gönlünü alırız.”

Mehmet’in beklediği cevap bu değildi. Yani köyde de yeni şeyler keşfedebilirdi, ama dağa gitme fikrini daha çok sevmişti. Bu yüzden yüzü biraz düşmüştü.

Babası oğlunu nasıl ikna edebileceğini biliyordu.

“Kastamonu’ya giderken Ilgaz Dağları’ndan

gececeğiz Mehmet biliyor musun? O dağlarda çeşit çeşit hayvanlar, ağaçlar ve böcekler yaşıyor. Belki de bugüne kadar hiç görmediğin canlılarla karşılaşabilirsin orada.”

Mehmet tekrar eski heyecanına kavuşmuştu:

“Gerçekten mi?”

“Ayrıca teyzemlerin oturduğu yer Kastamonu’nun en güzel sahillerinden birisi. Karadeniz’in serin sularında bol bol ferahlayabiliriz.” diye ekledi annesi.

“Bence şöyle yapalım ki hepimizin gönlü olsun. Önce birkaç gün bir dağ evinde kalalım. Sonra da oradan büyük teyzelere geçelim. Hem dağ hem de deniz tatili! İkisi bir arada. Haydi, o zaman hazırlıklar başlasın.” dedi babası kocaman gülümseyerek.

Mehmet çok mutluydu. Hemen odasına koşup hazırlanmaya başladı. Ve bu hazırlık günlerce sürdü.

Sonunda beklenen gün geldi ve hep beraber arabaya binip yola çıktılar. Ilgaz Dağları’nın orman yollarında yavaş yavaş ilerliyorlardı. Bir yandan da neşe içinde, şarkılar söylüyorlardı.

Bir ara babası arabayı durdurdu ve dışarıya çıkıp

etrafa bakınmaya başladı. Mehmet meraklanmıştı. Hemen arabadan indi ve babasının yanına gitti.

“Baba, geldik mi?”

“Yok, oğlum. Büyük teyzelerin evine daha çok var.”

“Hayır baba, ben onu sormuyorum. Hani bir dağ evinde kalacaktık. Etrafı keşfedecektik. Burada mı konaklayacağız yoksa? Çadırımızı almadık ama?”

“Yok, oğlum çadırda konaklamayacağız. Yola çıkmadan önce bir arkadaşım buralarda bir yerde çok güzel bir dağ evi olduğunu söylemişti. Tam tarif ettiği şekilde geldiğimi sanıyordum, ama sanırım yolları karıştırdım. Acaba nereden gidebiliriz diye etrafa bakınıyordum.” dedi babası.

“Ben biraz etrafı keşfetmek istiyorum baba.” dedi Mehmet elindeki büyütecini göstererek.

“Çok uzaklaşma ama. Seni görebileceğim yerlere kadar gidebilirsin.” diyerek uyardı babası onu.

Zaman hızlı geçmişti. Ormandaki kuş sesleri azalmış ve hava kararmaya başlamıştı. Mehmet, bir yandan etrafta uçuşan kelebekleri, arıları seyrediyor,

bir yandan da yerdeki çiçeklerin kapanmaya başlayan yapraklarını büyüteciyle yakından incelemeye çalışıyordu.

“Burada daha fazla kalmamalıyız. Bence yolumuza devam edelim.” dedi annesi endişeli bir ses tonuyla.

“Haklısın. Belki birileri geçer diye bekledim, ama...” diyerek onu teyit etti babası.

Mehmet, babasına yardımcı olabilmek için çevresine bakınmaya başladı. O sırada kulağa tatlı bir ninni sesi gibi gelen koyun seslerini duydu. Sesin geldiği yöne doğru iyice kulak kabarttı. Ses giderek onlara yaklaşıyordu.

“Baba, baba! Bak, bir adam var orada. Koyunların arasında!” dedi Mehmet.

“Bu tarafa doğru geliyor. Bekleyelim.” dedi babası.

Bu bir çoban olmalıydı. Mutlaka onlara doğru yolu gösterebilirdi. Mehmet sabırsızdı. Adama doğru seslendi.

“Amca! Amca! Bize yardım eder misin?” Bir yandan da eliyle arabalarının durduğu yeri gösteriyordu.

Adam önce Mehmet’e sonra da arabaya baktı.

Adımlarını hızlandırdı ve koyunlarını o yöne doğru yönlendirdi. Az sonra yanlarındaydı.

“Arabanız mı bozuldu?” dedi arabayı inceleyerek. Mehmet’in babası:

“Hayır, arabamız bozulmadı. Sadece gideceğimiz yerin yolunu şaşırdık. Siz buraları iyi biliyorsunuzdur.” dedi ve elindeki adresi gösterdi yaşlı adama.

“Çok uzaklaşmamışsınız aslında. Bu tepenin diğer tarafında o dağ evi.” dedi ve yolu tarif etti. Sonra da ekledi:

“Gecenin karanlığında o yoldan gitmek çok tehlikeli. Keskin virajlar var. Aman çocuk da var yanınızda, dikkatli olmak lazım. İsterseniz bu gece benim misafirim olun. Gün aydınlanınca yolunuza devam ederseniz.”

Mehmet’in annesi ve babası birbirlerine baktılar. İlk defa gördükleri ve hiç tanımadıkları bu adamın evinde kalma fikri pek hoşlarına gitmese de görünen köy kılavuz istemiyordu.

“Eşimle bir konuşayım.” dedi babası.

“Tabii, tabii!” dedi yaşlı adam başını sallayarak.

Karı koca kısa bir konuşmanın ardından kararlarını vermişlerdi. Yaşlı adamın evine gideceklerdi. Oldu ya bir terslik çıktı, arabaya geçerlerdi.

“Sizi rahatsız etmeyelim.” dedi babası çekinerek.

“Ne rahatsızlığı! Dağın başında kime nasip olur misafir ağırlamak.” dedi gülümseyerek yaşlı adam.

Mehmet, annesi ve babası arabaya bindiler. Yaşlı adam ise sürüsüyle önlerinden gidiyordu. Kısa süre içinde adamın evine geldiler. İki tane odası olan, taştan yapılmış küçük bir evde yaşıyordu yaşlı adam. Evin hemen yanında ise kerpiçten yapılma büyükçe bir ahır vardı. Ahırın ve evin güvenliğini sağlayan sadece iki çoban köpeğiydi. Gerçi boyutlarına bakılırsa bu güvenlik yeter de artardı.

Yaşlı adam tek başına yaşamasına rağmen her yer çok düzenliydi. Tezgâhın üstünde yıkanmış bulaşıklar vardı. Mutfak dolabı yoktu. Sadece bir raf çakılmıştı duvara. Üstünde de iki üç bardak ve tabak vardı.

“Ben bu odada yatıyorum.” dedi yaşlı adam mutfağın da olduğu odayı göstererek. Sonra bir

kapı açtı ve diğer odayı gösterdi.

“Siz de bu odada kalabilirsiniz. Divan iki kişiliktir. Bir de yere bir yün döşek attık mı, tamamdır.”

Sonra da duvara asılmış halının arkasındaki dolap gibi bölmeyi açtı:

“Bunlar da temiz nevresimler. Sen hallediverirsin kızım.” dedi Mehmet’in annesine uzatarak.

Gece sakin ve huzurlu geçmişti. Gün doğar doğmaz, Mehmet hemen yatağından fırladı. Odasının camından dışarıya baktı. Gece karanlıktan dolayı fark edememişti ama burası harika bir yerdi. Yaşlı adam ise hepsinden erkenciydi. Bir ağaç kütüğüne oturmuş, önündeki küçücük, koyu renkteki şeylerle uğraşıyordu. Uzaktan ne oldukları belli olmuyordu, ama meşe palamuduna benziyorlardı.

“Anne, dışarıya çıkabilir miyim?” diyerek izin istedi Mehmet.

Annesinin cevap vermesine fırsat kalmadan babası konuştu.

“Birlikte çıkalım, oğlum. Ben de temiz hava alırım.”

Baba oğul çıktılar dışarıya. Yaşlı adam onları görünce:

“Gel oğlum, gel. Dün tanışamadık seninle. Adın ne bakalım senin?” diye sordu.

“Mehmet.”

“Sen şunu baştan söylesene. Benim de adım Mehmet. Adaşmışız ya biz.”

Mehmet gülümsedi.

“Söyle bakalım, rahat dinlenebildin mi? Şehirli çocuklar buralarda pek rahat edemezler. Börtü böcek korkusundan olsa gerek.” diyerek devam etti konuşmasına çoban.

“Ben böceklerden korkmam ki! Hem insan bilmediğinden, tanımadığından korkarmış. Babam hep öyle söyler.” dedi gururla babasını göstererek.

“Çok rahat uyuduk. Bize evinizi, yurdunuzu açtınız. Ama artık yolcu yolunda gerek. İzninizi isteyelim.” diyerek araya girdi babası.

“Yok, olmaz. Bir çayımı içmeden bırakmam sizi. Azıcık da süt kaynatmıştım delikanlı için. Kan olur, sağlık olur.”

“Eh, peki madem.”

Yaşlı adam tam yerinden kalkmış, mutfağa yöneliyordu ki Mehmet’in sorusuyla geri döndü.

“Amca, bu meşe palamutlarını ne yapacaksın?” diye sordu kahverengi şeyleri göstererek.

“Hey gidi Mehmet, sen bunların meşe palamudu olduğunu nereden öğrendin? Anladığım kadarıyla sen epey meraklı ve zeki bir çocuksun.” diye cevap verdi yaşlı adam.

“Ben doğayı çok seviyorum. Ağaçları yapraklarından, tohumlarından tanımak acayip hoşuma gidiyor.” dedi gururla Mehmet.

“Madem öyle soruna da cevap vereyim. Bu meşe palamutlarının içinden iyilerini, sağlamlarını ayırıyorum.”

“Ayırınca ne olacak?”

Yaşlı adam eliyle evinin önündeki boş araziye gösterdi.

“Ayırdıklarımı bu gördüğün topraklara ekeceğim. Önceden buralarda insanlar vardı. Her yerde de ağaçlar vardı. Ama zamanla insanlar burayı terk edip

gittiler. Onların gidişinden sonra ağaçlar da sanki küsmüş gibi kuruyup yok oldular. Onlar buraları terk ettiğinden beri ekiyorum ben bu tohumları. Evin arka tarafına ektiğim bazı tohumlar filizlendi ve büyüdü bile. Gel sana onları göstereyim.” dedi.

Mehmet “Gidebilir miyim?” anlamında babasına baktı. Babası da “Evet,” dercesine başını salladı. Mehmet ve yaşlı adam evin arka tarafına doğru yürümeye başladılar. Minik minik fidelerle doluydu her yer. Mehmet gözlerini kocaman açarak:

“Bunların hepsini sen mi diktin?”

Yaşlı adam, Mehmet’in tepkisine gülümsedi. Biraz latife ederek cevap verdi:

“Tabii, ben diktim. Bir ben, bir de koyunlar var bu tepede. Koyunlar da dikemeyeceğine göre...”

“Şey, tabii koyunlar dikemez, onu biliyorum. Ama çok şaşırdım. Neredeyse küçük bir orman olacak kadar meşe fidesi var burada.”

Mehmet’in soruları bitmemiştir. Çok ilginç gelmişti bu amcanın yaptıkları. Aklına gelen her şeyi bir an önce sormalıydı.

“Peki, senin ektiğın diğerk tohumlar ne zaman böyle fide olacak? Hatta bu fideler ve o tohumlar ne zaman kocaman ağaclar olacaklar?”

“Fide olmaları çok uzun zaman almaz. Eğer yerlerini severlerse, güneş de onları yalnız bırakmaz ve ışığını, ısınıni bol verirse kısa zamanda büyürler. Lakin, ağaça olabilmeleri için en az yirmi otuz yıl gerekebilir. Kim bilir, belki daha fazla zamana ihtiyaç duyarlar.”

Mehmet, yaşlı adamın söylediklerini hayretle dinliyordu. Bu diktiğı ağacların büyümesini görebilecek miydi acaba? Sahi kaç yaşındaydı?

“Amca sen kaç yaşındasın?”

“Altmış yaşındayım evlat.”

“Sen özenerek ektiğın, suladığın ve baktığın bu tohumların, fidelerin büyüdüğünü görmek istiyor musun?”

“İsterim elbette, ama o kadar uzun yaşayacağımı zannetmiyorum.”

“Ben kendi ektiğim tohumların ağaça olduğunu göremeseydim epey üzülürdüm galiba.” dedi.

Yaşlı adam, Mehmet'e uzun uzun baktı. Sonra da yavaş yavaş konuşarak cevap verdi.

"Otuz yıl sonra ben hayatta olmayabilirim. Ama bu ağaçlar hayatta olacaklar. Ben onların can suyunu verip, ağaç olmaları için elimden geleni yaptığım sürece de yaşayabilecekler. Ormanın canına can katacak, hayvanlara yuva ve korunak olacaklar. En önemlisi insanların daha temiz bir havaya sahip olabilmeleri, oksijensiz kalmamaları için bir şeyler yapmış olacağım. Bu ağaçlar, hayvanlar, orman herkesin kullandığı ve faydalandığı ortak alanlar. O yüzden ormanı yaşatmalı, korumalı ve elimizden geldiğince bir şeyler yapmalıyız."

Mehmet ne diyeceğini bilememişti. Yaşlı adamın doğaya olan sevgisine, saygısına ve çabasına hayran kalmıştı. Her şey kitaplarda, internette yazmıyordu. Asıl bilgi ve tecrübe gerçek hayatın tam içindeydi ve o da bugün böyle bir duruma şahitlik etmişti.

Yaşlı adam sözlerini bitirdiğinde, Mehmet'i de babası çağırmıştı. Bir an önce yola koyulmalıydılar. Yaşlı adama hepsi teker teker teşekkür edip veda

ettiler.

Birkaç gün dağ evinde kaldıktan sonra annesinin teyzesine gittiler. Mehmet elinden büyütecini, defterini hiç bırakmıyordu. Büyüklü küçüklü bir sürü böcek inceleme fırsatı bulmuştu. Daha önce sadece ismini ve resmini gördüğü ağaçları yakından görmüş ve yere düşen yaprakları koleksiyonuna dahil etmek için toplamıştı. Ayrıca Karadeniz'in serin sularında bol bol ferahlamış, sahildeki irili ufaklı taşlarla taş sektirmece oynamayı öğrenmişti. Eve dönme zamanı geldiğinde pek üzgündü. Burada daha çok kalmak ve hatta dağdaki yaşlı amcayı bir daha ziyaret etmek istiyordu. Ama maalesef bu mümkün değildi. Herkesle vedalaşıp yola koyuldular. Mehmet bu tatili ömrü boyunca unutmayacaktı.

Aradan on üç yıl geçmişti. Mehmet büyümüştü. Üniversitede çok istediği biyoloji bölümünü okumuştı. Botanik alanını seçmişti. Yani, bitkileri yakından inceleyen, araştıran bir botanikçiydi. Yakında mezun olacaktı ama daha fazla örnek toplayıp araştırma ödevine dahil etmesi gerekiyordu.

Bunun için son bir yere daha gitmesi gerekiyordu: Ilgaz Dağı Millî Parkı.

Orman ve Su İşleri Bakanlığından gerekli izinler alındı ve hazırlıklar tamamlandı. Kendisi gibi botanikçi olan birkaç bölüm arkadaşıyla beraber yola çıktılar. Hepsinin de keyfi yerindeydi. Hava güzel olduğu ve herhangi bir aksilik olmadığı sürece bu güzel çalışmayı kısa sürede tamamlayabilirlerdi. Zaman zaman aracı durdurup ağaçları, çalılıkları yakından inceliyor ve gerekirse birer örnek alıyorlardı.

Yüksekçe bir tepeden aşağıya doğru inerken Mehmet birden arkadaşına arabayı durdurmasını söyledi. Arkadaşı şaşırmişti:

“Neden burada durduk? Bu bölgedeki ağaçların aynılarından örnek topladık ya az önce.”

Mehmet ise arabanı çıkmış ve çevresini inceliyordu.

“Burayı sanki hatırlıyorum. Ben çocukken ailece buralara gelmiştik. Arabamızı da böyle bir yerde durdurmuştuk. Hatta hiç unutmam yaşlı bir amcanın evinde gecelemiştik. O kadar tanıdık geldi ki burası bana. Biraz ileride de amcanın evi vardı.” diyerek

yürümeye başladı.

Ama meşe ağaçlarının arasında yürümek çok zordu. Biraz fazla sık dikildiklerinden yürüyüşe izin vermiyorlardı.

Belki de yanlış hatırlamıştı. Çünkü, onun hatırladığı yerde bu kadar çok ağaç yoktu. Tam vazgeçmiş, arabaya doğru gidiyordu ki yere düşmüş bir meşe palamudu dikkatini çekti. Gülümsedi.

Bu ağaçları yıllar önce yaşlı amca dikmiş olmalıydı. Hepsi de büyümüş, kocaman olmuşlardı. Bir adamın doğaya olan inancı, saygısı, sevgisi ve çalışkanlığı kocaman bir ormana dönüşmüştü.

**İYİLİK
KUMBARASI**

Yerinde duramıyordu Ayşegül. Odasından salona sürekli bir şeyler getiriyor, masaya yerleştiriyor, bazılarını ise beğenmeyip geri götürüyordu. Kardeşi Orhan da bunu bir oyun zannetmiş ve o da kendi eşyalarını, oyuncaklarını salona taşıyıp duruyordu.

“Orhan, bu oyuncaklarla senden başka kimse oynamaz ki niye getiriyorsun?”

“Oynamasınlar. Ben de tek başıma oynarım.” diyerek itiraz etti kardeşi.

O sırada annesi de mutfaktan gelerek:

“Orhan’ın da arkadaşı gelebilir yarın. Siz kızlar eğlenirken onun da canı sıkılmasın diye ben de Ahmet’i ve annesini çağırdım.” dedi.

“Yaşasın!” diyerek zıp zıp zıpladı Orhan.

“İyi düşünmüşsün, anne.” diyerek gülümsedi Ayşegül.

Annesi masanın üstünü göstererek:

“Kızım yeterince hazırlanmadık mı sence? Masanın üstüne o kadar çok eşya koydun ki pastayı nereye sığdıracağız merak ediyorum.” dedi.

“Ama anne, arkadaşlarımla oynamak için bir sürü şey planladım. Aklımdaki her şeyi yapmak istiyorum.”

“Eh, sen de haklısın. İnsan ömründe sadece bir defa on yaşına giriyor. İstersen gel biraz da bana yardım et. Pastanın süslemesini birlikte bitirelim. Ne dersin?”

“Çileklerini içine mi koydun anne? Üstüne yazı yazacak mısın? Ne yazalım?” diyerek peş peşe soru yağmuruna tuttu annesini.

Annesi kızının heyecanına ortak olmaya çalışıyordu. Dışarıdan pasta alabilirdi ama evde kendi elleriyle sağlıklı ve lezzetli bir pasta yapmaya karar vermişti. Ayşegül’ün sevdiği malzemelerle harika bir pasta hazırlamıştı.

“Bak bakalım, beğenecek misin?” diyerek tezgâhtaki pastayı gösterdi.

“Çok güzel gözüküyor! Ellerine sağlık. Canım annem benim!” diyerek sarıldı annesine.

“İsmi de krem şantiyle yazacağım. Ama onu

yarın yapalım, olur mu?”

“Olur, olur!” dedi sevinçle Ayşegül. Birlikte pastayı buzdolabına dikkatli bir şekilde yerleştirdiler.

Ayşegül ertesi sabah erkenden kalktı. Hızlı bir şekilde kahvaltısını yaptı. Babası, kızının heyecanlı tavırlarına gülümsüyordu. Yine de takılmadan edemedi.

“Kızım bayram değil, seyran değil. Neden bu kadar hazırlık yapıyorsunuz?”

“Baba! Yoksa unuttun mu?”

“Neyi unuttum mu?”

“Doğum günümü, baba. Şey, yani hediye alman için söylemiyorum. Sadece unutmanı istemezdim...” dedi dudaklarını bükerek.

Babası kızının gönlünü alırcasına sarıldı ve yanaklarına iki öpücük kondurdu.

“Hiç unuttur muyum, benim güzel kızım, ilk göz ağrım. Sadece biraz takılmak istedim. Ah, senin dünyaya geldiğin günü hatırlıyorum da çok heyecanlı, mutluluktan ne yapacağını şaşırmış

bir insana dönüşmüştüm. Seni kucağıma aldığıım zaman bana yumuk yumuk gözlerinle ilk bakışını ömrüm boyunca hiç unutmayacağım.”

Ayşegöl utanmıştı.

“Baba...”

“Ve hediyeı tabii ki unutmadım. Bugün doğum günü partisine ben katılamayacağım. Bir iş toplantısı için şehir dışına çıkacağım. Ama hediyeı benim adıma babaannen verecek.” dedi babası ve hepsiyle vedalaşarak çıktı.

Öğleye doğru, arkadaşları teker teker gelmeye başladılar. Salona her giren gözlerini kocaman açarak etrafı hayran hayran seyrediyordu. Rengârenk balonlar, ısıltılı sarkıtlar, pırıltılı fenerler ve daha neler neler... Ayrıca odanın dört bir yanı Ayşegöl’ün hem ailesi hem de arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Masanın üstü ise bir başka güzeldi. Herkesin oturacağı yer önceden belirlenmişti. Ayşegöl hepsinin adını küçük kâğıtlara yazarak, tabakların içine koymuştu. Bir de oturan

kişiye özel yaptığı resmi yerleştirmişti. Her şey el yapımı ve çok güzeldi.

Ayşegl pastayı kesmek için babaannesini beklemişti. Aynı apartmanda oturuyorlardı. O da torununun en sevdiği elmalı kurabiyelerden yapmıştı. Orhan’a da pofuduk poğaalardan getirmişti.

Nihayet pasta kesildi, arkadaşlarıyla birbirinden farklı ve eğlenceli oyunlar oynadılar.

Arkadaşları çok güzel hediyeler almıştı. Ayşegl hepsini teker teker açtı ve teşekkür etti. En son babaannesi babasının hediyesini verdi. Ayşegl merakla hediyei açtı. Bir kumbara! stnde de bir not vardı.

“Güzel kızım. Doğum günün kutlu olsun. Bu zamana kadar istediğin her şeyi sana ben aldım. Artık, bu kumbara sayesinde sen de kendine istediklerini alabilirsin. Harlıklarını tutumlu bir şekilde harcayabilir ve arta kalanını da bu kumbaraya atabilirsin. Unutma, damlaya damlaya gl olur. Seni seviyorum. Baban.”

Ayşeg l böyle bir hediye beklemiyordu. Çok mutlu olmadığı yüzünden anlaşıyordu. Babaannesine dönerek:

‐Babam bana artık bir Şey almayacak mı yani?‑ diye sordu.

Babaannesi gülümsedi.

‐Kuzum benim. Baban senin sorumluluk sahibi bir kız olabilecek kadar büyüdüğünü görmüş ve böyle bir hediye almıŐ. İnan bana, tutumlu olmanın ne kadar güzel olduğunu sen de zamanla göreceksin. Kendi paranla bir Şeyler almak seni daha çok mutlu edecek.‑

Demek babası büyüdüğünü gördüğü için böyle bir hediye almıştı. Babasına ne kadar sorumluluk sahibi ve tutumlu bir kız olduğunu göstermek için bu kumbarayı kısa sürede dolduracaktı. Evet, evet bunu yapabilirdi.

Ertesi gün sınıfta herkes Ayşeg l’ n doğum gününü konuŐuyordu. Bir anda sınıfın en popüler kızı olmuştu.

Birisi:

“Pastaya bayıldım! Yediğim en lezzetli pastaydı.” dedi.

Ötekisi:

“Masadaki süslemelerin hepsini Ayşegül yapmış biliyor musun?” diye ekledi.

“Sandalye kapma yarışmasında sizi nasıl yendim ama!” diyerek gururla gerindi sınıfın en iri çocuklarından birisi.

“Üstüme oturduğun için olabilir mi acaba?” dedi zayıf olanı.

Bu doğum günü anıları daha günlerce konuşulurdu okulda. Ayşegül’ün ise keyfine diyecek yoktu. Akşam eve gidince annesine bir kez daha teşekkür edecekti. O olmasa bunların hiçbirisi olmazdı.

Ayşegül eve dönerken dikkatini Köfteci Tahir Amca’nın dükkânının önünde bekleyen iki çocuk çekti. Birisi onun yaşında, diğeri de kardeşi Orhan kadardı. Kıyafetleri çok eskimişti ve neredeyse üstlerine iki beden büyük geliyordu. Kaldırımın

kenarına oturmuş ve taşlarla değişik bir oyun oynuyorlardı. Küçük olan arada kazanınca çok mutlu oluyordu. Ayşegöl onları bir köşeden izlerken, o sırada Tahir Amca çıktı dükkândan. Elindeki poşeti nazikçe ikisine uzattı. Büyük olan bozuk bir Türkçeyle teşekkür etti. Tahir Amca her zamanki babacan tavrıyla saçlarını okşadı ikisinin de ve dükkânda kendisini bekleyen müşteriye geri döndü.

Ayşegöl, bu çocukları ilk defa buralarda görmüştü. Kimdi bunlar? Neden Tahir Amca onlara bir poşet vermişti? Aklındaki daha birçok soruyla eve vardı. Çantasını odasına bıraktıktan sonra ellerini yıkadı ve salonda sakın sakın örgü ören babaannesinin yanına kıvrıldı. Babaannesinin insana huzur veren sıcaklığını çok seviyordu. Neden sonra aklına marketin önünde gördüğü çocuklar geldi.

“Babaanne?”

“Buyur kuzum, söyle.”

“Bugün bizim köftecinin önünde iki tane çocuk gördüm. Tahir Amca onlara bir poşet içinde yemek

verdi. Onlar da teŖekkür ettiler. Belli ki çok fakirdiler. Ama onları daha önce buralarda hiç görmemiŖtim. Tahir Amca tanımadığı çocuklara niye o kadar çok yemek verdi anlamadım.”

“Hımm... Galiba sen mülteci çocuklardan bahsediyorsun”

“Mülteci mi? O ne demek? Kim olduklarını sormadım.”

“Ülkesini terk etmek zorunda kalıp başka ülkeye sığınan kişilere mülteci denir kuzum. Senin gördüğün o çocuklar da Suriye’den gelen mülteciler sanırım.”

“Aa, evet biliyorum ben Suriyeli çocukları. Öğretmenimiz anlatmıştı. Ülkelerinde savaş varmış. Evlerini, okullarını, kıyafetlerini ve hatta oyuncaklarını bile bırakıp bizim ülkemize gelmişler. Demek onlara aynı zamanda mülteci deniyor.”

“Öğretmeniniz çok doğru anlatmış ciğerin köşesi.”

“Babaaanne, peki o çocukların annesi, babası nerede?”

“Bilmiyorum. İstersen yarına kadar sabre delim ve kim olduklarını öğrenmek için Tahir Amca’na gidip soralım. Olur mu?”

“Oluuur!” dedi Ayşegöl ve babaannesinin yanından kalkıp odasına geçti. Yemek yerken, ödevlerini yaparken aklı hep o Suriyeli çocuklardaydı.

Ertesi gün okuldan sonra babaannesiy le beraber Tahir Amca’ya gittiler. İki köfte ekmek yedikten sonra dükkândaki müşterilerin gitmesini beklediler. Sonra da Tahir Amca’ya, Ayşegöl’ün dün gördüğü çocukları sordular.

Tahir Amca, tahmin ettikleri üzere o çocukların Suriye’den geldiklerini söyledi. Üç kardeşlermiş. Bir taneleri daha çok küçükmüş. Savaşta her şeylerini kaybetmişler, babaları dahil. Annesi bu üçünü ve anneannesini alıp buralara kadar gelmiş. Ama tabii ki buraya geldiklerinde onları bekleyen bir ev, akraba falan yokmuş. İlk günler sokaklarda yatmışlar. Sonra kendilerine tek odadan ibaret küçücük bir yer bulmuşlar. Anneleri ara sıra bulabildiği günlük

işlerde çalışarak para kazanmaya çalışıyormuş. Tek geçim kaynakları da buymuş.

“Peki, sen onlara koca bir poşet dolusu ne verdin Tahir Amca?” diye sordu Ayşegül.

“Ben ne verebilirim ki? En iyi yaptığım şeyi, köfteyi! Ara sıra çağırıyor ve her birine bir ekmek hazırlıyorum, o kadar.” dedi Tahir Amca.

Daha sonra Ayşegül ve babaannesi izin isteyip ayrıldılar dükkândan. O gece Ayşegül bir türlü dalamadı uykuya. O da Suriyeli çocuklar için bir şeyler yapmak istiyordu. Kendisini Suriyeli çocukların yerine koyunca onları daha iyi anlamıştı. Arkadaşlarını, ailesini, en sevdiği kıyafetlerini, kitaplarını ve evini geride bırakıp başka bir yere gitmek çok zor olmalıydı. Sonra gözü başucundaki kumbaraya takıldı. Bu kumbara ile çok güzel şeyler yapabileceğini hayal ederek uykuya daldı.

Sabah, kahvaltı masasına elinde kumbarayla oturdu. Ailesine aldığı güzel kararı açıklamaya karar verdi.

“Dün gece ben çok düşündüm. Suriyeli çocuklar için bir şeyler yapmaya karar verdim. Babamın bana aldığı kumbarayı onlar için dolduracağım. Biliyorum babam daha tutumlu bir kız olabilmem için almıştı bu kumbarayı ama neden içindeki paraları da ihtiyacı olan başka çocuklar için harcamayayım?”

Babası, Ayşegül’den böyle bir şeyi hiç beklememişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Bu çok güzel bir düşünce Ayşegül. Tebrik ederim. Sen gerçekten büyümüşsün. Seninle gurur duyuyorum ve bu kumbaraya benim de katkım olsun istiyorum.” diyerek cebindeki en büyük parayı onun içine attı.

Ayşegül:

“Teşekkür ederim baba, ama bu kumbaranın geri kalan kısmını ben dolduracağım. Eğer bu çok uzun sürerse, yine sizden destek isterim.” dedi.

Sonra durdu ve konuşmasına heyecanla devam etti.

“Tabii ya! Daha önce niye düşünemedim ben bunu. Baba, sen bu kumbarayı nereden almıştın?”

“Aşağı caddedeki kırtasiyeden aldım. Neden sordun?”

“Orada başka kumbaralar da vardır değil mi?”

“Yani, evet vardı başka kumbaralar.”

“Peki, senden son bir şey daha istesem olur mu?”

“Kızım şu ağzındaki baklayı tamamen çıkarıp söyleyen ya!” diyerek araya girdi annesi.

“Anne, ben bu kumbara fikrimi arkadaşlarımla da paylaşmak istiyorum. Her birisine birer kumbara alacak ve harçlıklarımızı Suriyeli çocuklar için biriktirmeyi onlara da teklif edeceğim. Eminim bu fikri beğenecek ve katılacaklardır.”

“İstersen önce fikrini paylaş, sonra kumbaraları al kuzum.” dedi babaannesi.

“Tamam, o zaman bugün okuldaki ilk işim bu olacak.” dedi ve hızlı bir şekilde kahvaltısını yapıp okulun yolunu tuttu.

İlk teneffüste çantasından özenle kumbarasını

çıkardı ve tahtaya çıkıp arkadaşlarına Suriyeli çocukları anlattı. Sonra da eğer kendisine katılmak isterlerse onlar için de bir kumbara alacağını söyledi. İçlerinden birisi:

“İyi de biz çocuğuz. Kısa zamanda kumbaralarımızı nasıl dolduracağız?”

“Senin iki haftalık harçlığın o kumbarayı doldurur bence!” dedi ötekisi.

“İyi de o harçlıklarım la kantinden yiyecek bir şeyler alıyorum ben.”

“Sen de biraz az ye o zaman...”

Ayşegül baktı ki konu iyice başkalaşıyor, hemen devreye girdi:

“Arkadaşlar, arkadaşlar! Katılmak için kimseyi zorlamıyorum. Ama bunu hep beraber yapabileceğimize inanıyorum. Zaten okulda öğle yemeği yiyoruz. Ayrıca ailelerimiz her gün bize harçlık veriyor. Bu harçlıklarla sırf harcamış olmak için abur cubur, ıvır zıvır ne varsa alıyoruz. Aramızda bu konuda tutumlu davranana pek rastlamadım.

Hafta sonları da ailemizle gezerken birçoğumuz kırtasiyelerden, oyuncakçılardan ihtiyacımız olmadığı halde bir sürü şey alıyoruz. Ama herkes bizim kadar şanslı değil. Ne olur sanki bir ay boyunca oyuncak, defter, cips, çikolata almasak? Paramızı biriktirerek başka çocukları da mutlu etsek olmaz mı? Bence biz bunu yapabiliriz!”

“Yaparız ya!”

“Ben varım!”

“Ben de!”

“Beni kantinde gören olursa hemen gelsin, uyarsın. Baştan söylüyorum!”

“Emin misin? Peki, şu elindeki çikolatayı ne yapacağız?”

“Ya daha başlamadık ki ama...”

Ayşegül tekrar araya girdi:

“Evet, arkadaşlar daha başlamadık. Ben yarın size kumbaralarınızı getireceğim. İsterseniz siz de bu akşam ailelerinizle bu konuyu konuşabilirsiniz. Onların da haberi olmuş olur böylece.”

"Anlaştık Ayşegül."

O akşam Ayşegül ve babası sınıftaki arkadaşlarına birer tane kumbara aldılar. Ertesi gün herkesin sırasının önünde bir kumbara vardı. İlk haftalar çocuklar kendilerini istemsiz bir şekilde kantinde abur cubur alırken buluyor ve sonra birbirlerini uyarıp bunları almaktan vazgeçiyorlardı. Ama sonradan artık böyle şeyler çok nadir olmaya başladı. Gerçekten de hiç ihtiyaçları olmayan şeylere her gün, bir sürü para harcadıklarını anladılar. Kumbaralar bu sayede kısa sürede doldu.

Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra Ayşegül, birkaç arkadaşı ve onların velileri bu Suriyeli aile ile yakından tanışmaya gittiler. Kendilerince birkaç poşet yiyecek, içecek, oyuncak, çikolata, defter, kalem gibi şeyler almışlardı. Kapıyı açan Suriyeli çocuk karşısında ellerinde dolu poşetlerle duran insanları görünce hem çok şaşırmış hem de çok mutlu olmuştu. Çocukların annesi bozuk Türkçesiyle

onları içeriye davet etti.

Ellerindeki poşetleri hemen bir kenara koydular. Suriyeli çocukların poşetlerin içinde ne olduğunu çok merak ettiğini fark eden bir veli:

“Hepsi sizin için. Açabilirsiniz.” dedi gülümseyerek.

Çocuklar poşetleri açtıkça mutlu oluyor ve içinden çıkanları annelerine ve ninelerine gösteriyorlardı heyecanla.

O sırada Ayşegül de içeriyi incelemeye başladı göz ucuyla. Tahir Amca’nın anlattığı gibi hiçbir şeyleri yoktu. Bir apartmanın bodrum katında üç çocuk, bir nine ve bir kadın yaşıyordu. Yerdeki incecik minderlerin üstünde hem oturuyor hem de uyuyorlardı. Bir insanın hayatını devam ettirebilmesi için ne gerekiyorsa, hepsine ihtiyaçları vardı. Ayşegül hemen çantasından kalem kâğıt çıkardı. Bir yandan çocuklarla ve anneleriyle konuşmaya çalışıyor, bir yandan da eksikleri yazıyordu.

“Yatak, koltuk, halı, tencere, tabak, çatal, kaşık, bardak, makarna, yağ, ekmek, kıyafet, oyuncak,

Çikolata, tarak, kalem, kâğıt, defter...”

Liste böyle uzayıp gidiyordu. Kumbaradaki paraların hepsi bu ihtiyaçların karşılanmasına yetmezdi ama en azından karınlarını doyuracak ve hepsinin ihtiyacını karşılayıp mutlu edecek şeyler alınabilirdi. Ayşegl ve diğeri Suriyeli aileyle vedalaşıp ayrıldılar. En kısa zamanda tekrar geleceklerini eklemeyi de unutmadılar.

Tüm bu yaşananlar okul aile birliğı toplantısında da gündeme gelmişti.

Bir veli:

“Etrafımızda böyle mağdur insanların yaşadığını çocuklarımızdan öğrenmiş olmaktan utanç duyuyorum. Onlara yardım edilmesi konusunda maddi ve manevi ne gerekiyorsa üstüme düşeni yapmaya hazırım.” diyerek konuya girdi.

Bir diğeri çocukların eğitim masraflarını üstlendi. Bir diğeri hastanesi vardı ve ailenin her türlü sağık hizmetlerini yapmayı vadetti. Suriyeli aile için yapılabilecek şeylerin listesi böyle uzadı gitti.

Ayşegül'ün küçük yüreğinden çıkan bir küçük kumbara, kartopu etkisiyle kocaman bir yardım kampanyasına dönüştü. Ama tüm veliler en çok da kendi çocuklarında gördükleri değişime sevinmekteydiler.

“Benim yıllardır yapamadığımı Ayşegül bir kumbarayla başardı.” dedi bir veli. “Çocuğuma yıllardır müsrif olmamayı öğütlüyorum, abur cubur yememesini, parasını çarçur etmemesini tembihliyorum. Ama nedense bir kulağından girer, ötekinden çıkardı. Şimdi bazen bizi dahi uyarmaya başladı farkında olmadan yaptığımız israflardan dolayı. Helal olsun Ayşegül'e. Hem yardımlaşmayı öğretti çocuklarımıza hem de tutumlu olmayı...”

MARTI

Mevsimlerden sonbahar, aylardan ekimdi. Bir pazar günüydü. Sabahın erken saatleri olduğundan henüz şehir ayaklanmamıştı. Zaten hava da yağmurluydu. Pazar gününün rehavetine bu havanın nemi ve karanlığı da eşlik ediyordu.

Ama bu hava  zdemir ailesinin küçük fertlerini pek etkilemişe benzemiyordu. Özellikle Esra çok heyecanlıydı.  ğretmenleri bir proje  devi vermişti. "Doğayı ve çevremizi nasıl koruyabiliriz?" konusunu fotoğraflar da ekleyerek yazmalarını istemişti. Esra günlerce düşündükten sonra ödevini hangi konuda işleyeceğine karar vermişti. Denizlerin temizliği ve korunmasıyla ilgili bir  dev hazırlayacaktı. Sahil kenarına gidecek ve denizin, kumsalın, deniz kabuklarının, kayalıkların, yosunların fotoğraflarını çekecekti. Babasıyla hafta içi bunu konuşmuşlardı. Babası da pazar günü ailece gidebileceklerini söylemişti.

Pazar günü nihayet gelmişti. Hem Esra hem de ikiz kardeşleri evin içinde dört dönüyorlardı. Bir an önce dışarıya çıkmak için can atıyorlardı. Ama babaları

Ömer Bey kendisini çok yorgun hissediyordu. Uykulu gözlerle etrafındaki hazırlıklara bakarak:

“Bugün gitmesek olur mu çocuklar?” dedi.

“Yağmur yağıyor. Ben de biraz yorgun gibiyim.”

“Ama baba, sahile gitmemiz lazım. Okul ödevim için fotoğraf çekmeliyim. Lütfen, lütfen!” diye ısrar etti Esra.

İkizler de ablalarını destekleyerek:

“Baba, lütfecen!” dediler.

“Çocuklara söz verdin. Azıcık yağan yağmur yüzünden vazgeçmeyin bence. Ben yeterince yedek kıyafet koydum yanınıza, merak etme.” dedi eşi Nur Hanım da.

Ömer Bey eşine hak verdi. Zaten çocuklarının ısrarına da daha fazla dayanamazdı.

“Eh, peki madem. Haydi o zaman, sıkı giyinin de üşütmeyin.”

Çocuklar evin en sadık üyesi olan köpekleri Şimşek’i de yanlarına almak istiyorlardı. Onlar yokken evde kalmasını özellikle ikizler hiç istemiyordu. Neyse ki bu konuda babalarını ikna etmek zor olmamıştı.

Çocuklar sıkı sıkı giyindiler. Anneleri Nur Hanım da güzel bir yiyecek sepeti hazırladı. Dışarı çıktılar ve arabaya binip yola koyuldular. Kısa bir süre içinde deniz kenarına ulaşmışlardı bile.

Ömer Bey uygun bir park yeri bulup arabayı yanaştırdı. Arka kapıyı açar açmaz dışarıya ilk çıkan Şimşek oldu. Özgürce koşabileceği kocaman bir alan bulmuştu. Kuyruğunu keyifle sallaya sallaya arabanın etrafında tur atmaya başladı. Çocuklar da neşe ve heyecan içinde çığlıklar atarak sahil kenarına doğru koşmaya başladılar.

“Çocuklar yavaş! Yerler kaygan olabilir. Dikkatli olun!” diyerek uyarmak istedi Ömer Bey.

Sadece Esra:

“Tamam, baba!” diyerek cevap verdi.

Şimşek geçtiği her noktayı kokluyor, sonra da sahiplerine bilgi vermek istercesine havlıyordu. Çocuklar da onun peşinden gidiyor ve havladığı şeyi yakından inceliyorlardı.

Deniz biraz dalgalıydı. Ama yağmurun azalmasıyla birlikte o da sakinleşmeye başlamıştı.

Dalgalar sadece çok uzaktan büyük gemiler geçince büyüyordu.

İkizler sahil kenarındaki kumların arasından taş ve deniz kabuğu topluyordu. Topladıkları kabukları eve götürmeyi ve onlarla güzel bir etkinlik yapmayı planlıyorlardı. Esra ise gördüğü her şeyin fotoğrafını çekiyordu. Ömer Bey'in bütün yorgunluğu gitmişti. Çocuklarının mutluluğu ona bugün fazlasıyla yetmişti.

O sırada birden Şimşek'in acı acı havlaması duyuldu. Bir dakika sonra da Esra koşarak babasının yanına geldi ve:

"Baba, ne olur gel. Kocaman yaralı bir kuş var. Zavallı kuş uçamıyor. Belki sen hayvanın yarasını tedavi edebilirsin." dedi.

Kumlara bata çıka kuşun bulunduğu yere vardıklarında kocaman beyaz bir martının şaşkın bakışlarla çevreyi süzdüğünü gördüler. Tüyleri yapış yapış çamur içindeydi.

Yaşlı gözlerle babalarına bakan ikizler:

"Baba niye uçamıyor? Ne olmuş kuşa?" diye

sordular.

Ömer Bey kuşu incelemeye başladı. Kuşun kanatlarına petrol yapışmıştı. İyi de bu kuşun kanadı böyleyse acaba deniz ne haldeydi?

Hemen cebinden telefonunu çıkarttı. Sırasıyla 1, 5 ve 8'e basarak, 158 Sahil Güvenlik'i aradı. Deniz kenarında kanatlarına petrol yapışmış ve uçamayan bir martı bulduklarını söyledi. Üstelik bunun sebebinin denizdeki bir petrol sızıntısından kaynaklanabileceğini aktardı. Bir süre bulundukları yeri ve durumu ayrıntılı bir şekilde anlattıktan sonra telefonu kapadı.

Çocuklar şaşkın şaşkın babalarına bakıyorlardı. Esra:

"Baba, sen kimi aradın?"

"Sahil Güvenlik'i aradım." dedi Ömer Bey.

"İyi de neden aradın?"

"Çünkü, denizin ve martının durumunu onlara haber vermem gerekiyordu. Eminim bir şeyler yapacaklardır."

"Baba, bu martı neden böyle olmuş?" diye sordu

ikizlerden birisi.

“Denizleri kirleten insanlar yüzünden bu hâle gelmiş. Bazen gemilerin yakıt depolarında sızıntı olur. Bu sızıntıdan petrol gibi doğaya zararlı olan maddeler çıkar. Bunu bilmeden suya dalan kuşların kanatları ve tüyleri ise yapış yapış olur ve uçamazlar. Maalesef bazı insanlar yaşadığımız dünyaya karşı çok bencilce davranıyor. Sorumsuzca hareket ettikleri için denizleri, ormanları kirletebiliyorlar.” dedi Ömer Bey üzgün üzgün.

Martıyı kurtarmak oldukça güçtü. Ömer Bey çocuklarının daha fazla üzülmelerini de istemiyordu. Esra’ya dönerek:

“Arabanın bagajında bir havlu var. Getir bakalım onu, belki hayvanı iyice kurutursak kurtarabiliriz” dedi.

Çocuklar bu fikre karşı çıkarak:

“Baba, ya kuşa bir şey olursa?” dediler.

“Korkmayın, dikkatli oluruz. Haydi, havluyu getirin de onu kurulamayı deneyelim.”

Fakat, kuşun gagasını tutup da kanatlarını

kurulamaya başlayınca, havlunun petrolü emmediğini, bu fikrin gerçekten hiçbir işe yaramadığını gördüler.

Ömer Bey:

“Kanatlarındaki yağı çıkarmak için yağ eriten bir ilaca ihtiyacımız var. Sanırım bir şey yapamayacağız” dedi.

Esra:

“Ama, evde vardır değil mi? Onu eve götürelim baba. İyileşene kadar bakarız. Sonra da serbest bırakırız.”

“Burada bile dokunamıyoruz eve nasıl götüreceğiz? Kuşu siz tutabilir misiniz?”

Hepsi aynı anda:

“Tutarız!” dediler.

Çocuklar kuşu havluya sardılar ve hep birlikte arabaya bindiler. Havlunun ucu ile hayvanın başını örtmüşlerdi. Böylece kuş çevresini görmüyor ve korkmuyordu.

Eve varır varmaz Esra içeri koşarak annesine haberi verdi:

"Anne! Anne! Bir kuş bulduk. Uçamıyor. Onu banyoda yıkayıp temizleyeceğiz. Sonra da uçup gitmesine izin vereceğiz."

Kısa süre içinde sıcak ve soğuk sular hazırlanmış, havlular, süngerler, pamuklar her türlü kurutucu ve yıkayıcı bezler, hatta yağ çıkartıcı maddeler banyoya taşınmıştı. Kuş neye uğradığını şaşırmıştı. Korkudan tir tir titriyordu.

Bir ara üzerindeki petrolden kurtulmak için silkinmiş ve her silkinışte etrafı batırmıştı. Ömer Bey sabırla ve dikkatli bir şekilde kuşu temizlemeye çalışıyordu. Sonunda kuşun kanatlarındaki siyah yapışkanlık temizlenip gitmiş ve tertemiz bir çift beyaz kanat meydana çıkmıştı.

Martı sakinleşmiş ve rahatlamıştı. Ömer Bey kuşu korkutmadan kucağına aldı. Çocuklarla beraber balkona çıktılar. Martının uçuşu için onu serbest bıraktı. Martı bir iki dakika balkon demirlerinden tutunarak durdu. Bir süre Ömer Bey ve çocuklara teşekkür edercesine baktı. Gökyüzünde onu bekleyen ve uçuşan başka martılar da vardı.

“Ama neden uğmuyor?” dedi ikizlerden biri.

“Biraz sabırlı ol, kızım. Hayvan kendisine gelmeye ęalıřıyor. Merak etme birazdan havalanır o da diğerleri gibi.” dedi Ömer Bey kızının başını okşayarak.

Nihayet martı yavaş yavaş kanat ęırparak diğerlerinin arasına katıldı. Esra babasına:

“Baba, bu kuşu kurtarmasaydık ölecekti değil mi?” diye sordu.

“Evet kızım, büyük ihtimalle...” dedi Ömer Bey.

Esra, babasına sevgiyle baktı ve:

“O zaman iyi ki deniz kenarına gitmişiz babacığım” dedi. “Hatırladın mı? Bir de gitmek istemiyordun.”

Bir tatil ödevi sayesinde yaralı bir martının hayatını kurtarmışlardı.